

LXXVI.

Beretning

angaaende

Forslag til Lov om Adgang til Afløsning af Højtidsoffer og
Accidenser m. m.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 29. Marts 1904.)

Udvalget er enigt i at erkende det principielt ønskelige i at faa Højtidsoffer og Accidenser afløste. Man har derfor været tilbøjelig til at komme hinanden i Møde, og ikke faa af de fremkomne Ændringsforslag har hele Udvalget med et vist Forbehold kunnet samle sig om. Hovedvanskeligheden ligger imidlertid i selve den Opgave, at give fælles Regler for to saa forskellige Ting som Højtidsoffer og Accidenser, idet Offerpligten paahviler alle Menighedsmedlemmer, der have opnaaet en vis Alder, medens Accidenser kun betales af dem, der begære de gejstlige Embedsmænds Hjælp. Den Løsning af Spørgsmaalet om, hvorledes Afløsningssummen tilvejebringes, som foreslaas i § 7, kunde Udvalget samle sig om for Højtidsofferets Vedkommende, men et *Flertal* (Breinholt, Nordby, Schultz, Sehested og J. C. Sørensen) fandt det ganske uretfærdigt at anvende samme Regel for Accidenserne, da derved Byrden i en uforholdsmæssig Grad kunde komme til at

tynge paa enkelte Personer, der maaske kun i ringe Grad havde haft Lejlighed til at svare saadanne Ydelser. Dette Flertal mente, at paa Grund af Accidensernes særegne Beskaffenhed var den bedste Udvej den, at Afløsningssummen for disse udrædedes af Statskassen.

Der var fremsat Ændringsforslag i saa Henseende, men da det mødte bestemt Modstand hos Ministeren, mente man, at det var unyttigt at fastholde det.

Fra 4 Medlemmer (Ejsing, Gundersen, S. Jensen og Rasmussen-Krøjerup) fremkom der et Forslag, der kortelig udtrykt gik ud paa, at der skulde sættes bestemte Takster for de forskellige kirkelige Handlinger, og at hvad der saa kom til at mangle i Afløsningssummen, skulde lignedes efter Reglen i § 7. Dette Forslag vandt straks en Del Tilslutning, da det formindskede Uretfærdigheden i Lovforslagets Fordeling; men i Længden kunde det dog ikke tilfredsstille. Det blev nemlig ikke nogen virkelig Afløsning, da der endnu